

Arrest

nr. 289 088 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Pinkstergemeenschap geloof, en op (...) 1958 geboren te Damba, Uige, Angola. U ging naar school tot de 6e graad. U werd toen opgepakt door de overheid om u naar het leger over te brengen. U werd naar een trainingskamp gestuurd, maar kon ontsnappen en keerde terug naar uw familie. U werkte vervolgens als automecanicien en dreef ook handel. In 1998, veranderde u uw naam van M.(...) N.(...) naar E.(...) M.(...) M.(...) N.(...) S.(...), omwille van bovenstaande legerplicht-ontduiking. U verhuisde, later, ook naar Luanda. Sinds 1995-1996, bent u traditioneel gehuwd met C.(...) N.(...). Zij verhuisde in

2006 naar België. Jullie hebben samen één dochter: M.(...) P.(...) M.(...). Zij verhuisde ook, in 2012-2013, naar België. U had daarnaast ook een buitenechtelijke relatie met S.(...) Z.(...), waarmee u drie kinderen heeft: F.(...) E.(...) M.(...), S.(...) E.(...) M.(...) en A.(...) E.(...) M.(...).

U had, samen met andere personen, gesprekken over de slechte situatie in Palanca. Jullie revolteerden tegen de regering. Op een bepaald moment in 2013 of 2014, zagen jullie een manifestatie die aan de gang was aan de FTU. Jullie (u, Abel en Claudio) besloten – spontaan – hieraan deel te nemen. Jullie begonnen mee te roepen en herrie te maken. U werd hierop gearresteerd en naar het politiecommissariaat van Cazenga gebracht, waar u werd mishandeld. De politie was op de hoogte van uw legerplicht-ontduiking. De volgende ochtend is de commandant gekomen en werden jullie naar de Comarca de Viana-gevangenis gestuurd. De omstandigheden in de gevangenis waren slecht: dwangarbeid, ziektes, enz. Na vier jaar, kon u ontsnappen toen er zeven personen, waaronder u, werden verzameld om hout te gaan hakken in de bossen buiten de gevangenis. Jullie konden toen wegluchten van de bewakers. U dook vervolgens onder bij uw vriend Antonio in Mabor.

Uw broer J.(...) kwam u opzoeken in Mabor. Hij heeft uw vertrek uit Angola geregeld, inclusief uw reisdocumenten, en betaald. Midden 2019, verliet u Angola. U reisde met uw eigen documenten, uw paspoort en uitgereikt visum, via Portugal, waar u één nacht verbleef, naar België. Op 8 juli 2019, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel); (2) een verklaring m.b.t. verlies van uw paspoort (kopie); (3) medische documenten (kopie).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, werd er door de Protection Officer gevraagd hoe zich voelde, waarop u antwoordde zich goed te voelen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/05/2022, hierna NPO 1, p. 2). U gaf echter in de loop het eerste persoonlijke onderhoud aan dat u zich niet meer goed voelde, dat u psychische problemen heeft en medicatie neemt (NPO 1, p. 12). Er werd u vervolgens de kans geboden om hierover te vertellen. U legt uit: "voordat ik daar geweest ben; hetgeen er gebeurt is Angola, alleen ik weet dat. Op een zekere dag, had ik een heel drukkend gevoel. Ik ben hier mijn kind naar school gaan brengen. Het was heel koud. Ik ben te voet gegaan zonder schoenen. Ik ben daar toegekomen. Mijn vrouw wou het kind naar school brengen, maar ik zei dat ik het zou doen. Ik had alleen een T-shirt aan. Ik heb het kind daar gelaten op school. De directeur van de school zag dat ik niet oké was. Ze hebben het kind opgevangen. Ze hebben aan het kind gevraagd wat er gebeurd was en het kind heeft gezegd 'papa is niet oké.' Ik ben teruggekeerd naar huis. Na één uur, is de politie gekomen. Ze hebben aan mijn vrouw vragen gesteld. Ze hebben het document bekeken dat men mij hier heeft gegeven. Ze hebben gevraagd wie ik was en ze heeft gezegd dat ik de echtgenoot ben. Ze hebben gevraagd wat er aan het gebeuren was. Ik was kleding buiten aan het gooien. Ze hebben dan een ziekenwagen opgeroepen. Ze hebben me naar het hospitaal gebracht. Ik heb me van de ene stoel naar de andere stoel verzet. Er is een dokter gekomen, die zei dat ze een volledig onderzoek zouden doen bij mij. Ik had geen schoenen aan in het hospitaal. Ze hebben gezien dat het een depressieprobleem was. Ze hebben me gezegd dat ik drie dagen in het hospitaal moest blijven. Ik was niet echt mentaal aanwezig. Ik heb gezegd dat ik terug naar huis moest. De dokter-psycholoog is met mij beginnen spreken. Ik ben steeds blijven zeggen dat ik terug naar huis wou. Ze hebben mijn vrouw opgeroepen. Er waren twee beveiligingsagenten die me controleerden, onder dwang hielden. Dan is mijn vrouw gekomen met schoenen. Dan zijn we terug naar huis gegaan. Ze hebben me begeleid tot thuis. Ze waren met mij aan het spreken en me aan het kalmeren. Ik ben dat aan het zeggen, omdat ik veel vragen krijg en onder druk sta en daar kan ik niet tegen. Ik was ook gedurende een zekere tijd zeer nerveus. Mijn vrouw heeft me naar de huisarts gebracht, die heeft me vragen gesteld. Hij was alles aan het opschrijven en hij zag dat het niet normaal was. Ik heb veel zaken gezegd, dat ik in Congo heb geleefd en in Angola, enz. Dan heeft hij mij veel medicatie voorgeschreven. Ik heb gevraagd aan de dokter waarom, als ik onder druk sta, dat ik mijn hoofd moet schudden. Hij zei dat als ik mijn hoofd schud, dat ik daarvan ga sterven. Nu geeft hij mij slaappillen " (NPO 1, p. 13-14). Gevraagd welke medicatie u neemt, antwoordt u slaapmedicatie en nog andere medicatie ("de namen ken ik niet. Het zijn veel medicamenten en ook vitaminen. Ik moet medicatie nemen op bepaalde uren, maar als ik mij goed voel, dan moet ik dat niet nemen. Het is daarom dat als ik spreek, dan vergeet ik veel dingen.")

(NPO 1, p. 14). Er werd aan zowel u als uw advocaat uitgelegd dat er geen medische documenten of attesten aanwezig zijn in uw dossier. Opdat het CGVS een correct zicht heeft op uw medische situatie en hiermee op gepaste wijze rekening kan houden, wordt u gevraagd om alle documenten over te maken (NPO 1, p. 15). Er werd u meermaals gevraagd of u zich comfortabel en in staat voelde om reeds – in uw eigen woorden en zonder onderbreken of vragen van de Protection Officer – uw redenen van vlucht te vertellen, waarmee u instemde (NPO 1, p. 15-17). Uw eerste persoonlijke onderhoud werd kort hierna afgesloten. U maakte vervolgens per mail een rekening van ambulancevervoer en een kort attest van uw dokter over (per mail van uw advocaat d.d. 20/05/2022). Uw advocaat stelt dat uw hospitalisatie was ten gevolge van een paniekaanval. Dit kan echter niet worden gestaafd door middel van uw voorgelegde rekening, waarop de oorzaak van hospitalisatie niet wordt vermeld. U legt verder ook een kort attest voor van uw huisarts (NPO 1, p. 13; zie blauwe map administratief dossier) – niet een gespecialiseerde psycholoog of psychiater. In het voorgelegde attest, maakt uw geneesheer melding van: gedragsproblemen met slaapstoornissen, langdurig nachtelijk ontwaken, bewegende voorwerpen, niets uitdrukken, niet weten wat er met u aan het gebeuren is. Tot juli 2020, werd u behandeld met Risperdal en Remergon. Gezien uw slaapstoornis hervatte, werd u opnieuw behandeld met Remergon. U bevestigt dit ook tijdens uw persoonlijke onderhoud: "ik heb die medicatie genomen. Het is dan na een tijd verbeterd. Ik werd rustiger. Als ik terugkeerde, heeft de dokter meer medicatie gegeven, maar deze later ook afgebouwd. Nu neem ik alleen maar slaapmedicatie. Dat is hetgeen ik nu neem. Het is niet dat ik elke dag neem, maar als ik niet kan slapen, neem ik het" (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/07/2022, hierna NPO 2, p. 29). Uw geneesheer concludeert dat u geen psychologische druk lijkt te kunnen verdragen en snel opnieuw last heeft van somatische aandoening (zie medisch attest in de groene map van het administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Vooreerst werd er tijdens het onderhoud uitgebreid stilgestaan bij het feit dat u "druk" ervaarde tijdens het onderhoud (NPO 1, p. 12-14) en werd na de pauze, geheel vrijblijvend, aan u gevraagd of u wilde proberen om uw vrees in vrij relaas te vertellen, zonder onderbreking. U kreeg de kans met uw advocaat te overleggen en besliste inderdaad zijn relaas te vertellen. Daarna kreeg u, zoals afgesproken en hoewel dat normaalgezien pas veel later in het onderhoud zou gebeurd zijn, de kans om uw relaas zonder onderbrekingen of bijvragen te vertellen. (NPO 1, p. 16, 17.) Vervolgens werd u opnieuw geheel vrijblijvend de open vraag gesteld of er nog enkele vragen mochten gesteld worden over dit relaas, of dat u liever wilde afronden. Ondanks dat u zelf verklaarde dat er vragen gesteld mochten worden, kwam uw advocaat na enkele vragen tussenbeide met de vraag het onderhoud af te ronden. Vervolgens werd afgesproken dat u binnen twee weken alle mogelijk medische documenten aanbrengt om eventuele procedurele noden te staven. (NPO 1, p. 17.) Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud, werd er geïnformeerd door de Protection Officer hoe u zich voelde, waarop u antwoordde: "oké" (NPO 2, p. 2). Er werd gesteld dat het vorige interview vroegtijdig moest worden gestopt, omdat u zich niet in orde en comfortabel voelde, dus wordt er nogmaals door de Protection Officer gevraagd of u zich 'vandaag' wel in staat voelt om het interview te houden, waarop u antwoordt: "ja, het is oké" (NPO 2, p. 2). U werd er vervolgens door de Protection Officer op gewezen dat u tijdig diende aan te geven als u zich niet meer comfortabel voelde of indien zij iets kon doen voor u waardoor u zich nog meer comfortabel zou voelen. U werd vervolgens uitgebreid uitgelegd wat het persoonlijk onderhoud zou inhouden en waarom het ook noodzakelijk is. Er werd erkend dat het volkomen normaal is om een beetje nerveus te zijn, doch dat dit helemaal niet nodig is. Er werd benadrukt dat het persoonlijk onderhoud een soort gesprek is, maar ook dat er een aantal vragen zijn die de Protection Officer dient te stellen en die beantwoord moeten worden, zodat uw verzoek en redenen voor uw nood aan internationale bescherming duidelijk zijn voor het Commissariaat-generaal. De aanwezigheid van de tolk en de advocaat werden uitgelegd. De volgorde en structuur van het interview werden overlopen. Er werd uitgelegd dat er een pauze zou worden gehouden en dat indien u zelf nood had aan een extra pauze u dit steeds mocht aangeven. Op het einde van de introductie werd u de kans geboden om nog bijkomende uitleg of vragen te stellen over hoe de dag er zou uitzien (NPO 2, p. 2-3). Ook tijdens het interview was er een aandacht voor uw problemen (NPO 2, p. 5, 7).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer, vreest u opnieuw te worden opgesloten in de gevangenis, aangezien u deze op illegale wijze verliet. Uw opsluiting was het gevolg van uw deelname aan een manifestatie tegen MPLA (NPO 2, p. 29-30).

Vooreerst, merkt het CGVS op dat de vaststelling dat u **op legale wijze, met uw eigen paspoort en uitgereikt visum**, met het vliegtuig uw land verliet (Verklaring DVZ d.d. 24/10/2019, hierna DVZ-V, p. 12, NPO 2, p. 22-26), uw voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten ondergraaft. Indien u werkelijk vervolgd wordt door de autoriteiten van Angola, is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon immers niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de politie aan de grens zou gecontroleerd worden. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Angola te verlaten, is niet aannemelijk. **Dergelijk gedrag staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten en vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Verder, zijn uw aangehaalde vervolgingsfeiten an sich al opvallend te noemen. Immers, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 te maken krijgen met niet-partijgeboden (jongeren-)bewegingen die de lange ambtstermijn van president Dos Santos, de corruptie, de wijdverspreide armoede, het gebrek aan toegang tot de nodige sociale dienstverlening en de steeds toenemende beperkingen van de vrije meningsuiting onder het toenmalige regime aanklagen door middel van verschillende betogingen. Deze manifestaties worden inderdaad soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en demonstranten kunnen geweld ervaren tijdens manifestaties of gearresteerd worden en voor korte tijd vastgehouden worden of mits een boete in vrijheid gesteld worden. Volgens verschillende bronnen zijn het echter – in tegenstelling tot uw beweringen en profiel – **de meer prominente activisten die slachtoffer worden van intimidatiescampagnes (telefoon/huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en die specifiek worden geviséerd tijdens de manifestaties. Verscheidene onder hen werden inderdaad reeds gearresteerd of raakten ernstig verwond.** Zelfs met betrekking tot prominente activisten komt het slechts uitzonderlijk tot een veroordeling tot meerdere jaren gevangenisstraf. Luaty Beirão, een van de meest prominente activisten, kon na zijn arrestatie op 20 juni 2015 op een veroordeling van meer dan vijf jaar gevangenisstraf rekenen, maar zelfs hij kwam uiteindelijk na ongeveer een jaar vrij. (Zie beschikbare landeninformatie.) U stelt aanvankelijk wel: “We hadden gesprekken, wij in groepjes. We waren ons aan het revolteren tegen de regering.” Doch, verklaart u later uitdrukkelijk geen lid te geweest van een politieke organisatie, vereniging of groep. Daarnaast, nam u slechts éénmaal – spontaan – deel aan een manifestatie (NPO 2, p. 30-31). U zou bij deze manifestatie zijn gearresteerd en in de gevangenis zijn opgesloten voor onbepaalde duur (NPO 1, p. 16; NPO 2, p. 28). **Het is minstens opvallend te noemen dat een persoon, zonder hoog politiek profiel en zonder enige voorafgaande zichtbaarheid, zo lang zou worden opgesloten na een eenmalige deelname aan een manifestatie.**

Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot de (beweerde) vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Ten eerste, merkt het CGVS dat u **inconsistent bent in de tijdssituering van uw opsluiting in de Comarca de Viana gevangenis.** Bij DVZ, verklaarde u te zijn gearresteerd in 2013 en vervolgens gedurende vier jaar te zijn opgesloten in de Comarca gevangenis, tot u in mei 2017 kon ontsnappen (CGVS Vragenlijst d.d. 24/01/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u dat de arrestatie plaatsvond in april 2013 (NPO 1, p. 16-17) en dat u sinds april 2017 in Mabor – waar u verklaarde rechtstreeks naartoe te zijn gegaan toen u ontsnapte uit de gevangenis (NPO 2, p. 7-8) – verbleef (NPO 1, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, verklaart u echter in april 2014 te zijn gearresteerd en ononderbroken te zijn opgesloten tot midden 2018, doch later verklaart u niet te weten wanneer in 2018: “met de depressie die ik had, ben ik de maand vergeten. Toen ik hier toekwam, piekerde ik veel en mijn hoofd werkt niet goed”(NPO 2, p. 8, 31, 33).

Ten tweede, merkt het CGVS op dat er verscheidene identiteits- en reisdocumenten op uw naam werden uitgegeven in de periode dat u beweert te zijn opgesloten in de Comarca de Viana gevangenis, hetgeen varieert tussen 2013-2014 tot 2017-2018. U verklaart over deze periode dat u slechts éénmaal per week bezoek kreeg, van uw kinderen. U verklaart verder dat ook uw broer langskwam. Gevraagd over wat jullie spraken, antwoordt u: “mijn broer was heel zenuwachtig omwille van mij. (...) Hij zei ‘wij gaan het land niet veranderen, kijk eens naar hoe jij aan het lijden bent.’” Gevraagd of er nog iets anders was, antwoordt u dat hij uw gemoed probeerde op te krikken. Gevraagd of er nog iets anders was, antwoordt ontkennend (NPO 2, p. 34). U stelt verder op geen enkele manier –

noch via post, noch via internet, noch via telefoon – te hebben gecommuniceerd met de buitenwereld (NPO 2, p. 34). Ondanks deze verklaringen, stelt het CGVS vast dat er verscheidene identiteits- en reisdocumenten op uw naam werden uitgegeven in deze opsluitingsperiode. Zo werd uw Angolese identiteitskaart uitgegeven op **30 augustus 2017**. Uw Angolees paspoort werd uitgegeven op **7 november 2016**. Er werd een Portugees visum aangevraagd op **31 maart 2017**, hetgeen werd geweigerd. Er werd een tweede Frans visum aangevraagd op **20 december 2017**, hetgeen werd geweigerd. Er werd een derde Spaans visum aangevraagd op **17 september 2018**, hetgeen werd geweigerd (zie administratief dossier). Opmerkelijk is ook dat u expliciet werd gevraagd of het Portugese visum waarmee u bent gereisd – uitgegeven op

29/04/2019 – het enige is dat u ooit aanvraag, waarop u bevestigend antwoordde (NPO 2, p. 26). Deze verklaring is niet alleen tegenstrijdig met bovenstaande visumgegevens, het is ook tegenstrijdig met uw eigen eerdere verklaringen waarin u aangaf reeds eens naar Portugal te hebben gereisd in 2009 (NPO 2, p. 11). Verder, gevraagd of u ooit andere plannen – reis- of vluchtplannen – heeft gehad om Angola te verlaten buiten uw definitief vertrek, antwoordt u ook ontkennend (NPO 2, p. 11). U stelt ook dat uw broer J.(...) uw reis heeft geregeld en betaald (NPO 2, p. 22). Hij is hiermee pas begonnen toen u was gevlucht uit de gevangenis en ondergedoken zat bij Antonio. In juni 2019, heeft hij u gezegd dat hij alles zou regelen (NPO 2, p. 22-23) – hetgeen echter opnieuw tegenstrijdig is met uw visumgegevens, aangezien uw visum reeds werd aangevraagd en uitgereikt in april 2019 én u verklaart hierbij betrokken te zijn geweest (NPO 2, p. 25-26). Betreffende uw paspoort, kunnen er ook nog meer tegenstrijdigheden worden opgemerkt. Zoals hierboven reeds werd vermeld, werd uw paspoort uitgegeven op 7 november 2016. Echter, wanneer u gevraagd wordt naar dit paspoort, stelt u dat uw broer alle nodige documenten heeft meegebracht, dat u uw vingerafdrukken heeft gegeven, en dat hij vervolgens is teruggekeerd met deze documenten naar de Angolese autoriteiten en uw paspoort heeft aangevraagd. Hij zou uw paspoort geregeld hebben in de periode dat u bij Antonio (2017-2018 tot uw vertrek midden 2019) woonde (NPO 2, p. 23-24). Gevraagd waar uw paspoort nu is, antwoordt u: "er is een station, het Zuidstation, dat is hier. Ik was daar. (...) Ik had mijn tasje neergelegd en was vragen aan het stellen aan personen en was niet aandachtig. De tas is gestolen" (NPO 2, p. 24). U wordt vervolgens gevraagd of u nog iets heeft gedaan om uw paspoort terug te krijgen of aangifte heeft gedaan, waarop u ontkennend antwoordt (NPO 2, p. 24). Later, verklaart u toch aangifte van diefstal te hebben gedaan (NPO 2, p. 27). U legt genoemde een verklaring van de politie neer. Doch, betreft het hier 'verlies' van uw paspoort en niet diefstal. Bovendien, vermeldt dit attest ook 2016 als uitgiftedatum (per mail via uw advocaat d.d. 17/07/2022; zie groene map van het administratief dossier).

Er werd u de kans geboden om te reageren op de tegenstrijdigheden tussen uw opsluiting en de aangevraagde identiteits- en reisdocumenten, waarop u vaag antwoordt: "nu wordt het paspoort in Angola niet verkregen, maar via een ander systeem kan een paspoort worden uitgegeven. Een persoon kan reizen met het paspoort van een ander persoon. Een paspoort wordt uitgegeven. Dat is het." Door de Protection Officer erop gewezen dat de aanwezige documenten in het visumdossier allemaal betrekking hebben op – u wordt ook uitgenodigd om deze documenten te komen bekijken – antwoordt u simpelweg: "dat is hetgeen waar mijn broer die zaken voor heeft geregeld. Ik weet daar niets van." Doch, zoals hierboven reeds vermeld, stelde u zelf dat uw broer pas met de planning is begonnen toen u bij Antonio zat ondergedoken. Door de Protection Officer gevraagd waarom uw broer reeds een paspoort, identiteitskaart en drie visa's zou aanvragen als u nog in de gevangenis zat, antwoordt u: "dat weet ik niet" (NPO 2, p. 35). **Het CGVS kan dan ook niet anders dan concluderen dat u geen verschonende verklaring kan bieden voor bovenstaande vaststellingen.**

Ten derde, bent u **inconsistent met betrekking tot uw onderduikingsperiode**. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, bent u inconsistent met betrekking tot uw vlucht uit de gevangenis en dus ook de start van uw onderduikingsperiode. Hier komt ook nog bij dat u op uw eerste interview op DVZ ('Verklaring DVZ') heeft verklaard van 2013 tot uw vertrek op 15 mei 2019 te hebben gewoond in Palanca (DVZ-V, p. 5). Tijdens uw tweede interview op DVZ ('CGVS Vragenlijst'), verklaarde u dat u na uw ontsnapping uit de gevangenis in mei 2017 onderdook in Mabor bij een vriend genaamd Abel (CGVS-V, p. 3). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, wordt u gevraagd naar de laatste plaats waar u heeft gewoond voor uw vertrek uit Angola, waarop u antwoordt: "in de wijk Sapu." Gevraagd met wie u daar heeft gewoond, antwoordt u: "het was eigenlijk Palanca. Eerst woonde ik in Palanca." Nogmaals gevraagd naar de laatste plaats waar u heeft gewoond, antwoordt u nu: "ik heb wat geheugenproblemen. In Mabor" (NPO 1, p. 6). U verklaart dat u in Mabor verbleef bij een vriend, genaamd Antonio. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaart u te zijn ondergedoken bij een vriend Antonio (NPO 1, p. 6; NPO 2, p. 7-8, 12, 29). U vermeldt ook weldegelijk een persoon genaamd 'Abel' op het CGVS, maar stelt dat hij één van uw aanwezige vrienden op de betoging was (NPO 2, p. 28, 31) – geheel onwaarschijnlijk dus

dat u later bij hem zou onderduiken. Bovendien, ondanks dat u zat ondergedoken, kwam u soms nog wel buiten: "ik ging soms met mijn vriend iets gaan kopen op de markt en dan ging ik terug" (NPO 2, p. 10).

Ten vierde, bent u **inconsistent met betrekking tot uw ontsnapping uit de gevangenis**. Zoals hierboven reeds meermaals werd vermeld, bent u inconsistent met de tijdssituering van uw ontsnapping. Verder, verklaarde u bij DVZ te zijn gevlucht met drie personen uit de gevangenis terwijl jullie een veld aan het schoonmaken waren (CGVS-V, p. 3). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u met zeven personen te zijn ontsnapt toen jullie moesten gaan houdhakken in de bossen buiten de gevangenis (NPO 1, p. 16; NPO 2, p. 28-29). Tot slot, zijn ook uw **verklaringen betreffende de manifestatie tegenstrijdig**. Zoals hierboven reeds werd vermeld, bent u inconsistent over wanneer deze manifestatie (en arrestatie) plaatsvond. Verder, bent u ook tegenstrijdig over waar de manifestatie plaatsvond. Bij DVZ, verklaarde u te zijn gearresteerd tijdens uw deelname aan een betoging op de 1° de Maio in Luanda (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u dat de manifestatiesamenkomstplaats was aan de FTU, aan de hoofdweg 'Estra de Catete' van Viana naar de stad. Het plan was om uiteindelijk naar de Primeiro di Maio te gaan, doch kwam de politie reeds tussen aan de FTU (NPO 2, p. 28, 31-32). Gevraagd wie de manifestatie had georganiseerd, verklaart u vaagweg dat het verschillende groepen waren, via mond-aan-mond (NPO 2, p. 32).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit ondersteunt.

De overige neergelegde documenten – uw verklaringen m.b.t. verlies van uw paspoort en uw medische documenten – werden hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 26 juli 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan "van artikel 1 A (2) van het verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens(EVRM), art. 23 IVRK en miskennis van het proportionaliteitsbeginsel".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer, vreest u opnieuw te worden opgesloten in de gevangenis, aangezien u deze op illegale wijze verliet. Uw opsluiting was het gevolg van uw deelname aan een manifestatie tegen MPLA (NPO 2, p. 29-30).

Vooreerst, merkt het CGVS op dat de vaststelling dat u **op legale wijze, met uw eigen paspoort en uitgereikt visum**, met het vliegtuig uw land verliet (Verklaring DVZ d.d. 24/10/2019, hierna DVZ-V, p. 12, NPO 2, p. 22-26), uw voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten ondergraaft. Indien u werkelijk vervolgd wordt door de autoriteiten van Angola, is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon immers niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de politie aan de grens zou gecontroleerd worden. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Angola te verlaten, is niet aannemelijk. **Dergelijk gedrag staat haaks op de door u voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten en vormt reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Verder, zijn uw aangehaalde vervolgingsfeiten an sich al opvallend te noemen. Immers, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 te maken krijgen met niet-partijgeboden (jongeren-)bewegingen die de lange ambtstermijn van president Dos Santos, de corruptie, de wijdverspreide armoede, het gebrek aan toegang tot de nodige sociale dienstverlening en de steeds toenemende beperkingen van de vrije meningsuiting onder het toenmalige regime aanklagen door middel van verschillende betogingen. Deze manifestaties worden inderdaad soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en demonstranten kunnen geweld ervaren tijdens manifestaties of gearresteerd worden en voor korte tijd vastgehouden worden of mits een boete in vrijheid gesteld worden. Volgens verschillende bronnen zijn het echter – in tegenstelling tot uw beweringen en profiel – **de meer prominente activisten die slachtoffer worden van intimidatiescampagnes (telefoon/huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en die specifiek worden geviséerd tijdens de manifestaties. Verscheidene onder hen werden inderdaad reeds gearresteerd of raakten ernstig verwond.** Zelfs met betrekking tot prominente activisten komt het slechts uitzonderlijk tot een veroordeling tot meerdere jaren gevangenisstraf. Luaty Beirão, een van de meest prominente activisten, kon na zijn arrestatie op 20 juni 2015 op een veroordeling van meer dan vijf jaar gevangenisstraf rekenen, maar zelfs hij kwam uiteindelijk na ongeveer een jaar vrij. (Zie beschikbare landeninformatie.) U stelt aanvankelijk wel: “We hadden gesprekken, wij in groepjes. We waren ons aan het revolteren tegen de regering.” Doch, verklaart u later uitdrukkelijk geen lid te geweest van een politieke organisatie, vereniging of groep. Daarnaast, nam u slechts éénmaal – spontaan – deel aan een manifestatie (NPO 2, p. 30-31). U zou bij deze manifestatie zijn gearresteerd en in de gevangenis zijn opgesloten voor onbepaalde duur (NPO 1, p. 16; NPO 2, p. 28). **Het is minstens opvallend te noemen dat een persoon, zonder hoog politiek profiel en zonder enige voorafgaande zichtbaarheid, zo lang zou worden opgesloten na een eenmalige deelname aan een manifestatie.**

Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot de (beweerde) vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Ten eerste, merkt het CGVS dat u **inconsistent bent in de tijdssituering van uw opsluiting in de Comarca de Viana gevangenis.** Bij DVZ, verklaarde u te zijn gearresteerd in 2013 en vervolgens gedurende vier jaar te zijn opgesloten in de Comarca gevangenis, tot u in mei 2017 kon ontsnappen (CGVS Vragenlijst d.d. 24/01/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u dat de arrestatie plaatsvond in april 2013 (NPO 1, p. 16-17) en dat u sinds april 2017 in Mabor – waar u verklaarde rechtstreeks naartoe te zijn gegaan toen u ontsnapte uit de gevangenis (NPO 2, p. 7-8) – verbleef (NPO 1, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, verklaart u echter in april 2014 te zijn gearresteerd en ononderbroken te zijn opgesloten tot midden 2018, doch later verklaart u niet te weten wanneer in 2018: “met de depressie die ik had, ben ik de maand vergeten. Toen ik hier toekwam, piekerde ik veel en mijn hoofd werkt niet goed”(NPO 2, p. 8, 31, 33).

Ten tweede, merkt het CGVS op dat er verscheidene identiteits- en reisdocumenten op uw naam werden uitgegeven in de periode dat u beweert te zijn opgesloten in de Comarca de Viana

gevangenis, hetgeen varieert tussen 2013-2014 tot 2017-2018. U verklaart over deze periode dat u slechts éénmaal per week bezoek kreeg, van uw kinderen. U verklaart verder dat ook uw broer langskwam. Gevraagd over wat jullie spraken, antwoordt u: "mijn broer was heel zenuwachtig omwille van mij. (...) Hij zei 'wij gaan het land niet veranderen, kijk eens naar hoe jij aan het lijden bent.'" Gevraagd of er nog iets anders was, antwoordt u dat hij uw gemoed probeerde op te krikken. Gevraagd of er nog iets anders was, antwoordt ontkennend (NPO 2, p. 34). U stelt verder op geen enkele manier – noch via post, noch via internet, noch via telefoon – te hebben gecommuniceerd met de buitenwereld (NPO 2, p. 34). Ondanks deze verklaringen, stelt het CGVS vast dat er verscheidene identiteits- en reisdocumenten op uw naam werden uitgegeven in deze opsluitingsperiode. Zo werd uw Angolese identiteitskaart uitgegeven op **30 augustus 2017**. Uw Angolees paspoort werd uitgegeven op **7 november 2016**. Er werd een Portugees visum aangevraagd op **31 maart 2017**, hetgeen werd geweigerd. Er werd een tweede Frans visum aangevraagd op **20 december 2017**, hetgeen werd geweigerd. Er werd een derde Spaans visum aangevraagd op **17 september 2018**, hetgeen werd geweigerd (zie administratief dossier). Opmerkelijk is ook dat u expliciet werd gevraagd of het Portugese visum waarmee u bent gereisd – uitgegeven op

29/04/2019 – het enige is dat u ooit aanvraag, waarop u bevestigend antwoordde (NPO 2, p. 26). Deze verklaring is niet alleen tegenstrijdig met bovenstaande visumgegevens, het is ook tegenstrijdig met uw eigen eerdere verklaringen waarin u aangaf reeds eens naar Portugal te hebben gereisd in 2009 (NPO 2, p. 11). Verder, gevraagd of u ooit andere plannen – reis- of vluchtplannen – heeft gehad om Angola te verlaten buiten uw definitief vertrek, antwoordt u ook ontkennend (NPO 2, p. 11). U stelt ook dat uw broer J.(...) uw reis heeft geregeld en betaald (NPO 2, p. 22). Hij is hiermee pas begonnen toen u was gevlucht uit de gevangenis en ondergedoken zat bij Antonio. In juni 2019, heeft hij u gezegd dat hij alles zou regelen (NPO 2, p. 22-23) – hetgeen echter opnieuw tegenstrijdig is met uw visumgegevens, aangezien uw visum reeds werd aangevraagd en uitgereikt in april 2019 én u verklaart hierbij betrokken te zijn geweest (NPO 2, p. 25-26). Betreffende uw paspoort, kunnen er ook nog meer tegenstrijdigheden worden opgemerkt. Zoals hierboven reeds werd vermeld, werd uw paspoort uitgegeven op 7 november 2016. Echter, wanneer u gevraagd wordt naar dit paspoort, stelt u dat uw broer alle nodige documenten heeft meegebracht, dat u uw vingerafdrukken heeft gegeven, en dat hij vervolgens is teruggekeerd met deze documenten naar de Angolese autoriteiten en uw paspoort heeft aangevraagd. Hij zou uw paspoort geregeld hebben in de periode dat u bij Antonio (2017-2018 tot uw vertrek midden 2019) woonde (NPO 2, p. 23-24). Gevraagd waar uw paspoort nu is, antwoordt u: "er is een station, het Zuidstation, dat is hier. Ik was daar. (...) Ik had mijn tasje neergelegd en was vragen aan het stellen aan personen en was niet aandachtig. De tas is gestolen" (NPO 2, p. 24). U wordt vervolgens gevraagd of u nog iets heeft gedaan om uw paspoort terug te krijgen of aangifte heeft gedaan, waarop u ontkennend antwoordt (NPO 2, p. 24). Later, verklaart u toch aangifte van diefstal te hebben gedaan (NPO 2, p. 27). U legt genoemde een verklaring van de politie neer. Doch, betreft het hier 'verlies' van uw paspoort en niet diefstal. Bovendien, vermeldt dit attest ook 2016 als uitgiftedatum (per mail via uw advocaat d.d. 17/07/2022; zie groene map van het administratief dossier).

Er werd u de kans geboden om te reageren op de tegenstrijdigheden tussen uw opsluiting en de aangevraagde identiteits- en reisdocumenten, waarop u vaag antwoordt: "nu wordt het paspoort in Angola niet verkregen, maar via een ander systeem kan een paspoort worden uitgegeven. Een persoon kan reizen met het paspoort van een ander persoon. Een paspoort wordt uitgegeven. Dat is het." Door de Protection Officer erop gewezen dat de aanwezige documenten in het visumdossier allemaal betrekking hebben op – u wordt ook uitgenodigd om deze documenten te komen bekijken – antwoordt u simpelweg: "dat is hetgeen waar mijn broer die zaken voor heeft geregeld. Ik weet daar niets van." Doch, zoals hierboven reeds vermeld, stelde u zelf dat uw broer pas met de planning is begonnen toen u bij Antonio zat ondergedoken. Door de Protection Officer gevraagd waarom uw broer reeds een paspoort, identiteitskaart en drie visa's zou aanvragen als u nog in de gevangenis zat, antwoordt u: "dat weet ik niet" (NPO 2, p. 35). **Het CGVS kan dan ook niet anders dan concluderen dat u geen verschonende verklaring kan bieden voor bovenstaande vaststellingen.**

Ten derde, bent u **inconsistent met betrekking tot uw onderduikingsperiode**. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, bent u inconsistent met betrekking tot uw vlucht uit de gevangenis en dus ook de start van uw onderduikingsperiode. Hier komt ook nog bij dat u op uw eerste interview op DVZ ('Verklaring DVZ') heeft verklaard van 2013 tot uw vertrek op 15 mei 2019 te hebben gewoond in Palanca (DVZ-V, p. 5). Tijdens uw tweede interview op DVZ ('CGVS Vragenlijst'), verklaarde u dat u na uw ontsnapping uit de gevangenis in mei 2017 onderdook in Mabor bij een vriend genaamd Abel (CGVS-V, p. 3). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, wordt u gevraagd naar de laatste plaats waar u heeft gewoond voor uw vertrek uit Angola, waarop u antwoordt: "in de wijk Sapu." Gevraagd met wie u daar heeft gewoond,

antwoordt u: "het was eigenlijk Palanca. Eerst woonde ik in Palanca." Nogmaals gevraagd naar de laatste plaats waar u heeft gewoond, antwoordt u nu: "ik heb wat geheugenproblemen. In Mabor" (NPO 1, p. 6). U verklaart dat u in Mabor verbleef bij een vriend, genaamd Antonio. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaart u te zijn ondergedoken bij een vriend Antonio (NPO 1, p. 6; NPO 2, p. 7-8, 12, 29). U vermeldt ook weldegelijk een persoon genaamd 'Abel' op het CGVS, maar stelt dat hij één van uw aanwezige vrienden op de betoging was (NPO 2, p. 28, 31) – geheel onwaarschijnlijk dus dat u later bij hem zou onderduiken. Bovendien, ondanks dat u zat ondergedoken, kwam u soms nog wel buiten: "ik ging soms met mijn vriend iets gaan kopen op de markt en dan ging ik terug" (NPO 2, p. 10).

Ten vierde, bent u **inconsistent met betrekking tot uw ontsnapping uit de gevangenis**. Zoals hierboven reeds meermaals werd vermeld, bent u inconsistent met de tijdssituering van uw ontsnapping. Verder, verklaarde u bij DVZ te zijn gevlucht met drie personen uit de gevangenis terwijl jullie een veld aan het schoonmaken waren (CGVS-V, p. 3). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u met zeven personen te zijn ontsnapt toen jullie moesten gaan houdhakken in de bossen buiten de gevangenis (NPO 1, p. 16; NPO 2, p. 28-29). Tot slot, zijn ook uw **verklaringen betreffende de manifestatie tegenstrijdig**. Zoals hierboven reeds werd vermeld, bent u inconsistent over wanneer deze manifestatie (en arrestatie) plaatsvond. Verder, bent u ook tegenstrijdig over waar de manifestatie plaatsvond. Bij DVZ, verklaarde u te zijn gearresteerd tijdens uw deelname aan een betoging op de 1° de Maio in Luanda (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u dat de manifestatiesamenkomstplaats was aan de FTU, aan de hoofdweg 'Estra de Catete' van Viana naar de stad. Het plan was om uiteindelijk naar de Primeiro di Maio te gaan, doch kwam de politie reeds tussen aan de FTU (NPO 2, p. 28, 31-32). Gevraagd wie de manifestatie had georganiseerd, verklaart u vaagweg dat het verschillende groepen waren, via mond-aan-mond (NPO 2, p. 32).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit ondersteunt.

De overige neergelegde documenten – uw verklaringen m.b.t. verlies van uw paspoort en uw medische documenten – werden hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 26 juli 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft aan dat hij het bewijs heeft geleverd van zijn medische/psychologische problematiek, dat hij van bij zijn eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van zijn psychische problemen en verduidelijkt dat de gebeurtenissen in de gevangenis een aanzienlijk effect hebben gehad op zijn psychisch welzijn, waardoor verwerende partij steunmaatregelen diende te voorzien. In dit licht verwijst verzoeker tevens naar rechtspraak van de Raad waarin beslist werd om in dergelijke gevallen bijstand van een psycholoog te vragen. Verzoeker vraagt rekening te houden met zijn beperkte scholing, zijn intellectueel vermogen en psychologische problematiek.

De Raad stelt vast dat verweerder met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen, de bijzondere procedurele noden en het verlenen van steunmaatregelen als volgt oordeelde: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, werd er door de Protection Officer gevraagd hoe zich voelde, waarop u antwoordde zich goed te voelen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 03/05/2022, hierna NPO 1, p. 2). U gaf echter in de loop het eerste persoonlijke onderhoud aan dat u

zich niet meer goed voelde, dat u psychische problemen heeft en medicatie neemt (NPO 1, p. 12). Er werd u vervolgens de kans geboden om hierover te vertellen. U legt uit: "voordat ik daar geweest ben; hetgeen er gebeurt is Angola, alleen ik weet dat. Op een zekere dag, had ik een heel drukkend gevoel. Ik ben hier mijn kind naar school gaan brengen. Het was heel koud. Ik ben te voet gegaan zonder schoenen. Ik ben daar toegekomen. Mijn vrouw wou het kind naar school brengen, maar ik zei dat ik het zou doen. Ik had alleen een T-shirt aan. Ik heb het kind daar gelaten op school. De directeur van de school zag dat ik niet oké was. Ze hebben het kind opgevangen. Ze hebben aan het kind gevraagd wat er gebeurd was en het kind heeft gezegd 'papa is niet oké.' Ik ben teruggekeerd naar huis. Na één uur, is de politie gekomen. Ze hebben aan mijn vrouw vragen gesteld. Ze hebben het document bekeken dat men mij hier heeft gegeven. Ze hebben gevraagd wie ik was en ze heeft gezegd dat ik de echtgenoot ben. Ze hebben gevraagd wat er aan het gebeuren was. Ik was kleding buiten aan het gooien. Ze hebben dan een ziekenwagen opgeroepen. Ze hebben me naar het hospitaal gebracht. Ik heb me van de ene stoel naar de andere stoel verzet. Er is een dokter gekomen, die zei dat ze een volledig onderzoek zouden doen bij mij. Ik had geen schoenen aan in het hospitaal. Ze hebben gezien dat het een depressieprobleem was. Ze hebben me gezegd dat ik drie dagen in het hospitaal moest blijven. Ik was niet echt mentaal aanwezig. Ik heb gezegd dat ik terug naar huis moest. De dokter-psycholoog is met mij beginnen spreken. Ik ben steeds blijven zeggen dat ik terug naar huis wou. Ze hebben mijn vrouw opgeroepen. Er waren twee beveiligingsagenten die me controleerden, onder dwang hielden. Dan is mijn vrouw gekomen met schoenen. Dan zijn we terug naar huis gegaan. Ze hebben me begeleid tot thuis. Ze waren met mij aan het spreken en me aan het kalmeren. Ik ben dat aan het zeggen, omdat ik veel vragen krijg en onder druk sta en daar kan ik niet tegen. Ik was ook gedurende een zekere tijd zeer nerveus. Mijn vrouw heeft me naar de huisarts gebracht, die heeft me vragen gesteld. Hij was alles aan het opschrijven en hij zag dat het niet normaal was. Ik heb veel zaken gezegd, dat ik in Congo heb geleefd en in Angola, enz. Dan heeft hij mij veel medicatie voorgeschreven. Ik heb gevraagd aan de dokter waarom, als ik onder druk sta, dat ik mijn hoofd moet schudden. Hij zei dat als ik mijn hoofd schud, dat ik daarvan ga sterven. Nu geeft hij mij slaappillen " (NPO 1, p. 13-14). Gevraagd welke medicatie u neemt, antwoordt u slaapmedicatie en nog andere medicatie ("de namen ken ik niet. Het zijn veel medicamenten en ook vitaminen. Ik moet medicatie nemen op bepaalde uren, maar als ik mij goed voel, dan moet ik dat niet nemen. Het is daarom dat als ik spreek, dan vergeet ik veel dingen.") (NPO 1, p. 14). Er werd aan zowel u als uw advocaat uitgelegd dat er geen medische documenten of attesten aanwezig zijn in uw dossier. Opdat het CGVS een correct zicht heeft op uw medische situatie en hiermee op gepaste wijze rekening kan houden, wordt u gevraagd om alle documenten over te maken (NPO 1, p. 15). Er werd u meermaals gevraagd of u zich comfortabel en in staat voelde om reeds – in uw eigen woorden en zonder onderbreken of vragen van de Protection Officer – uw redenen van vlucht te vertellen, waarmee u instemde (NPO 1, p. 15-17). Uw eerste persoonlijke onderhoud werd kort hierna afgesloten. U maakte vervolgens per mail een rekening van ambulancevervoer en een kort attest van uw dokter over (per mail van uw advocaat d.d. 20/05/2022). Uw advocaat stelt dat uw hospitalisatie was ten gevolge van een paniekaanval. Dit kan echter niet worden gestaafd door middel van uw voorgelegde rekening, waarop de oorzaak van hospitalisatie niet wordt vermeld. U legt verder ook een kort attest voor van uw huisarts (NPO 1, p. 13; zie blauwe map administratief dossier) – niet een gespecialiseerde psycholoog of psychiater . In het voorgelegde attest, maakt uw geneesheer melding van: gedragsproblemen met slaapstoornissen, langdurig nachtelijk ontwaken, bewegende voorwerpen, niets uitdrukken, niet weten wat er met u aan het gebeuren is. Tot juli 2020, werd u behandeld met Risperdal en Remergon . Gezien uw slaapstoornis hervatte, werd u opnieuw behandeld met Remergon. U bevestigt dit ook tijdens uw persoonlijke onderhoud: "ik heb die medicatie genomen. Het is dan na een tijd verbeterd. Ik werd rustiger. Als ik terugkeerde, heeft de dokter meer medicatie gegeven, maar deze later ook afgebouwd. Nu neem ik alleen maar slaapmedicatie. Dat is hetgeen ik nu neem. Het is niet dat ik elke dag neem, maar als ik niet kan slapen, neem ik het" (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/07/2022, hierna NPO 2, p. 29). Uw geneesheer concludeert dat u geen psychologische druk lijkt te kunnen verdragen en snel opnieuw last heeft van somatische aandoening (zie medisch attest in de groene map van het administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Vooreerst werd er tijdens het onderhoud uitgebreid stilgestaan bij het feit dat u "druk" ervaarde tijdens het onderhoud (NPO 1, p. 12 14) en werd na de pauze, geheel vrijblijvend, aan u gevraagd of u wilde proberen om uw vrees in vrij relaas te vertellen, zonder onderbreking. U kreeg de kans met uw advocaat te overleggen en besliste inderdaad zijn relaas te vertellen. Daarna kreeg u, zoals afgesproken en hoewel dat normaalgezien pas veel later in het onderhoud zou gebeurd zijn, de kans om uw relaas zonder onderbrekingen of bijvragen te vertellen. (NPO 1, p. 16, 17.) Vervolgens werd u opnieuw geheel vrijblijvend de open vraag gesteld of er nog enkele vragen mochten gesteld worden over dit relaas, of

dat u liever wilde afronden. Ondanks dat u zelf verklaarde dat er vragen gesteld mochten worden, kwam uw advocaat na enkele vragen tussenbeide met de vraag het onderhoud af te ronden. Vervolgens werd afgesproken dat u binnen twee weken alle mogelijk medische documenten aanbrengt om eventuele procedurele noden te staven. (NPO 1, p. 17.) Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud, werd er geïnformeerd door de Protection Officer hoe u zich voelde, waarop u antwoordde: "oké" (NPO 2, p. 2). Er werd gesteld dat het vorige interview vroegtijdig moest worden gestopt, omdat u zich niet in orde en comfortabel voelde, dus wordt er nogmaals door de Protection Officer gevraagd of u zich 'vandaag' wel in staat voelt om het interview te houden, waarop u antwoordt: "ja, het is oké" (NPO 2, p. 2). U werd er vervolgens door de Protection Officer op gewezen dat u tijdig diende aan te geven als u zich niet meer comfortabel voelde of indien zij iets kon doen voor u waardoor u zich nog meer comfortabel zou voelen. U werd vervolgens uitgebreid uitgelegd wat het persoonlijk onderhoud zou inhouden en waarom het ook noodzakelijk is. Er werd erkend dat het volkomen normaal is om een beetje nerveus te zijn, doch dat dit helemaal niet nodig is. Er werd benadrukt dat het persoonlijk onderhoud een soort gesprek is, maar ook dat er een aantal vragen zijn die de Protection Officer dient te stellen en die beantwoord moeten worden, zodat uw verzoek en redenen voor uw nood aan internationale bescherming duidelijk zijn voor het Commissariaat-generaal. De aanwezigheid van de tolk en de advocaat werden uitgelegd. De volgorde en structuur van het interview werden overlopen. Er werd uitgelegd dat er een pauze zou worden gehouden en dat indien u zelf nood had aan een extra pauze u dit steeds mocht aangeven. Op het einde van de introductie werd u de kans geboden om nog bijkomende uitleg of vragen te stellen over hoe de dag er zou uitzien (NPO 2, p. 2-3). Ook tijdens het interview was er een aandacht voor uw problemen (NPO 2, p. 5, 7).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoekers psychische problematiek en steunmaatregelen verleende bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal kon gelet op voormelde vaststellingen terecht besluiten dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat verzoeker aan zijn verplichtingen kon voldoen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die bij machte zijn om hierop een ander licht te werpen.

Met betrekking tot het bewijs van zijn psychische problemen en meer bepaald de stukken die verzoeker neerlegde, wordt verwezen naar wat hierover in de bestreden beslissing werd gesteld.

Hoewel verzoekers advocaat aangaf dat verzoekers hospitalisatie het gevolg was van een paniekaanval, werd terecht in de bestreden beslissing gesteld dat dit niet kan worden gestaafd door middel van de voorgelegde rekening van het ambulancevervoer, waarop de oorzaak van hospitalisatie niet wordt vermeld.

Ook blijkt dat geen van de door verzoeker neerlegde stukken uitgaat van een psychiater of zelfs maar een psycholoog. Waar in het medische attest, dat uitgaat van verzoekers huisarts, melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoeker zou lijden aan gedragsproblemen met slaapstoornissen, langdurig nachtelijk ontwaken, bewegende voorwerpen, niets uitdrukken, niet weten wat er met hem aan het gebeuren is, dient te worden opgemerkt dat in dit attest nergens wordt aangegeven waarop dit is gebaseerd en dat verzoekers huisarts niet aangeeft op welke basis hij tot zijn diagnose is gekomen. Nergens blijkt uit dit attest dan ook dat verzoeker zou zijn onderworpen aan enig, laat staan aan een diepgaand, psychiatrisch, neurologisch of ander medisch onderzoek. Hoe dan ook kan uit dit attest geenszins worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met psychische problemen die van zulke aard zijn dat zij hem zouden hebben verhinderd om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingezaken en/of een eventueel persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal te volbrengen en om zijn asielaanspraak daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. In dit attest wordt immers slechts op bijzonder algemene wijze aangegeven dat verzoeker zou kampen met de voornoemde symptomen. Nergens wordt hierover in het attest verdere duiding gegeven. Uit dit attest kan dan ook hoegenaamd niets worden afgeleid over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen van verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in dit stuk enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in dit stuk wordt aldus aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in

welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hij zou kampen met de vermeende psychische problemen. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken.

Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn vermeende psychische problemen, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen dan degene die verzoeker reeds kreeg zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst weliswaar naar rechtspraak van de Raad en stelt dat er bijstand van een psycholoog kon worden gevraagd, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Ook duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Het vonnis van de vrederechter van het eerste kanton van Mons van 9 september 2022, dat aan het verzoekschrift wordt gevoegd, waarbij geoordeeld werd dat verzoeker in observatie van veertig dagen moet worden geplaatst in de gesloten psychiatrische afdeling van het ziekenhuis "Saint-Bernard" in Manage, werpt hier geen ander licht op. In het vonnis wordt gesteld dat gelet op het gedetailleerde medische verslag, het bezoek van de vrederechter aan de patiënt en de hoorzittingen volgt dat observatie voor verzoeker noodzakelijk is en de vrederechter heeft kunnen vaststellen dat hij lijdt aan een geestesziekte die zijn gezondheid en veiligheid in gevaar brengt en een ernstige bedreiging vormt voor zijn omgeving en voor derden.

In het vonnis wordt ook gesproken over een medisch verslag van dokter H. van 3 september 2022, dat aan het vonnis zou zijn toegevoegd, doch de Raad stelt vast dat dit verslag niet werd neergelegd bij de Raad.

Uit het vonnis, waarbij op 9 september 2022 tot observatie van verzoeker werd besloten in een gesloten psychiatrische afdeling van een ziekenhuis, blijkt niet dat verzoeker niet bij machte was om te worden gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze persoonlijk onderhouden vonden immers plaats op 12 juli 2022 en 3 mei 2022, zijnde minstens een tweetal maanden voor het gevelde vonnis.

In het vonnis wordt bovendien niet gesproken over de specifieke toestand van verzoeker noch over mogelijke antecedenten en de weerslag hiervan op verzoekers persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het medische verslag van dokter H., waarvan sprake in het vonnis, werd niet bijgevoegd, waardoor ook hieruit niets kan worden afgeleid met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en antecedenten en de weerslag hiervan op verzoekers persoonlijke onderhouden. Bijgevolg kan op basis van wat werd neergelegd niet blijken of verzoekers mentale toestand in september 2022 iets van chronische of acute aard was. Bijgevolg kan dit vonnis geen ander licht werpen op hetgeen werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste en tweede persoonlijke onderhoud.

Verzoeker stelt het bewijs te hebben geleverd van zijn medische/psychologische problematiek en meent dat het een begin van bewijs is dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van foltering/onmenselijke behandeling. Volgens verzoeker volstaat het feit dat hij wegens zijn psychologische problematiek onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd niet om de aanvraag af te wijzen.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde rekening van het ziekenhuis en het neergelegde vonnis geen melding maken van feiten die betrekking hebben op gebeurtenissen in verzoekers land van

herkomst. Derhalve kunnen deze stukken geenszins dienen als bewijs voor de door verzoeker beweerde nood aan internationale bescherming.

Hoewel medische verslagen het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormt het neergelegde attest van verzoekers huisarts geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet.

In dit geval doet de huisarts, geen psycholoog of psychiater, vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt, hetgeen zo blijkt uit het neergelegde attest ook hier het geval is geweest.

Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Geen van de door verzoeker neergelegde stukken vormen dan ook het bewijs van de door verzoeker beweerde feiten en nood aan internationale bescherming.

Met de algemene argumenten dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, dat hij alle relevante informatie waarover hij beschikt heeft voorgelegd, dat zijn verklaringen aannemelijk kunnen worden bevonden en dat hij zo spoedig mogelijk na zijn aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende, werpt hij geen ander licht op de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier.

Met de stelling dat hij verschillende keren heeft aangegeven niet zeker te zijn en een druk te voelen in zijn hoofd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gelet op de bijkomende steunmaatregelen die hem werden verleend en de inhoud van het medische attest dat hij neerlegt, niet in staat zou zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten. Het argument dat zijn verklaringen omtrent de gevangenis en de wijze van ontsnappen wel degelijk overeenkomen, kan niet volstaan een ander licht te werpen op de talrijke vaststellingen van de bestreden beslissing die er terecht toe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging en nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker ook aanvoert dat er rekening dient te worden gehouden met zijn beperkte scholing en intellectuele vermogen, toont hij daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn beperkte scholing en intellectueel vermogen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker van mening is dat het feit dat er identiteits- en reisdocumenten werden aangevraagd tijdens zijn opsluiting in de gevangenis geen afbreuk doet aan zijn verklaringen omdat hij dit niet wist en heeft aangegeven dat zijn broer dit in zijn plaats moet hebben aangevraagd kan hij niet overtuigen. Het louter stellen dat hij hier geen kennis van had en dat zijn broer alles in zijn plaats heeft geregeld plaatst de talrijke specifieke vaststellingen met betrekking tot zijn identiteits- en reisdocumenten niet in een ander daglicht. Zo bleken er tal van tegenstrijdigheden te zijn tussen verzoekers eigen verklaringen en de neergelegde documenten. Ook zijn verzoekers verklaringen onderling tegenstrijdig met elkaar.

De Raad stelt vast dat verzoeker met het argument dat zijn broer alles voor hem geregeld heeft en hij van niets wist geen verklaring biedt voor het feit dat hij zelf verklaarde dat zijn broer pas met de planning is begonnen toen hij bij Antonio zat ondergedoken, terwijl zijn broer reeds een paspoort, identiteitskaart en drie visa's heeft aangevraagd toen hij nog in de gevangenis zat.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoeker toont niet aan dat er in Angola sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF